

Sentez

— Fulya Codal · 08 Şubat 2011

Hüzün adres değiştirir zamanla , benden geçer, sana göçer sevdiğim Atilla Altar Erdağ

/...ah benim sancım
ah benim 'bir kendine' çaresiz merhemim!/

seni ilk gördüğümde
ters giden birşeyler vardı anladım
olmayanı özlerken bulmuştum seni
yokluğunu varlığının kimsesizliğiyle yokluyordun
cehennemi boylarken cenneti düşleyip
rüzgar gülünü güneşle çeviriyordun
kendi iç savaşında unuttuğunu varsayarken
karşına ilk çıktığı an sevgili
mağlup bir ülke gibi apansız devrildin
şahidim, gördüm, delirdin!

seni ilk gördüğümde
ters giden birşeyler vardı anladım
yukarıya akan nehirler gibiydin
titrerken bile hiçbir şeye şaşırıyordu gözlerin
tövbe edip yeniden günaha bulaşıyordun
saatin hep geriye akması gibi
bakire yalnızlığının soluğunda
çılgınlığını saklarken suskularda
bir kırlangıç gibi ürküyordun sesinden
gölgene gizliyordun eşsiz acılarını

seni ilk gördüğümde
ters giden birşeyler vardı evet
ilk gördüğümde sakladığın
aklının heybeti gibi derin

kördüğüm hikayeni
ilk gördüğümde anladım

sevmeye en çok sen geç kalmıştın
derse yetişirken
beslenme çantasını evde unutan bir çocuk gibi
mazide unutmuşsun aşkı
vakitsiz yakalanmıştın imtihanlara, belki intiharlara
sevmek bu kadar (mı) uzak! olamazdı

oysa;
bir damla suyla yetinecektin
gözün yoktu okyanusta
kurudun iklim kargaşasında
parantez içinde sentez
şimdi asi bir bumerang
en derin kuyuda
salkım söğüt incecik bir sevda
sancıda yorgun bir veda
el/ve/da
merhaba!

fulya/ocak2011